

toges med 47 stemmer (deriblandt de nordiske lande) mod 5.

Der forelå allerede ved debattens begyndelse et resolutionsforslag stillet af Brasilien, Libanon, Mexico og Nederlandene. Ved sin motivering af forslaget erindrede Brasilien om spørgsmålets forhistorie og de vanskeligheder, som den langvarige besættelsestilstand og manglen af en fredstraktat havde forvoldt Østrig. — Den østrigske udenrigsminister fremsatte i en tale sin regerings synspunkter.

En lang række talere, deriblandt De Forenede Stater, Storbritannien og Sverige, gav ligeledes udtryk for deres forståelse af Østrigs vanskeligheder og deres sympati for den foreslåede resolution.

Fra flere sider fremhævedes det, at hensigten ikke var at gøre plenarforsamlingen til dommer i denne sag og tage stilling til svaret for forhandlingernes forløb, men kun gennem en appel — der lå på linie med plenarforsamlingens ovennævnte henvendelse til stormagterne — at tilskynde de interesserede magter til at gøre en anstrengelse for at nå til et positivt resultat. Overfor østblokkens henvisning til pagtens art. 107 fremhævedes det, at Østrig ikke var noget fjendeland.

Den 19. december vedtog 1. udvalg med 48 stemmer det foreliggende resolutionsforslag, hvis hovedafsnit er følgende:

„Plenarforsamlingen retter en alvorlig appel til de pågældende regeringer om påny at gøre de yderste anstrengelser for at nå til enighed om en østrigsk traktat med henblik på snarligt ophør af Østrigs besættelse og således, at der sikres Østrig den fulde udøvelse af de det ifølge dets suverænitæt tilkommende magtbeføjelser.“

Resolutionsforslaget vedtoges af forsamlingen i plenarmødet den 20. december uden debat med 48 stemmer mod 0; 2 afholdt sig fra at stemme. Østblokkens repræsentanter deltog ikke i afstemningen, hverken i udvalget eller forsamlingen.

6. Hjemsendelse af græske børn.

(Dagsordenens punkt 23)

3. forsamling vedtog den 27. november 1948 en resolution, der opfordrede de lande, som husede græske børn, til at hjemsende disse (jfr. beretning 3. samling, 1. del, p. 15), og 6. forsamling havde gentaget denne opfordring ved resolution af 2. februar 1952 (jfr. beretning 6. samling, sp. 6255). Af beretningerne fra de Internationale Røde Kors Organisationer og fra FN's generalsekretær fremgik, at kun Jugoslavien havde efterkommet opfordringen; Røde Kors anså alle muligheder for at løse problemet udtømt og måtte ophøre at beskæftige sig dermed, indtil det lykkedes De Forenede Nationer eller de interesserede regeringer at skabe betingelser, der gjorde videre skridt fra Røde Kors' side mulige.

Ad hoc udvalget drøftede spørgsmålet i dagene 21.—24. november. Brasilien og New Zealand fremsatte et resolutionsforslag gående ud på at ophæve det af 5. forsamling nedsatte stående 3-mands udvalg for hjemsendelse af græske børn, hvoraf Sverige, Peru og Philippinerne er medlemmer, og at bringe det Internationale Røde Kors' arbejde til ophør. Den svenske delegerede aflagde som formand i udvalget beretning om dets arbejde, hvis resultater han fandt negative, selvom der ikke var sparet på initiativet. Grækenlands repræsentant gennemgik hele sagens udvikling og mente uanset det beklagelige deri, at man burde støtte det fremsatte resolutionsforslag. En række talere, deriblandt Danmark, Norge, USA og Storbritannien sluttede sig hertil. Ecuador fandt dog, at forslaget burde ændres således, at Røde Kors Organisationerne blev anmodet om at fortsætte arbejdet, indtil alle græske børn var hjemsendt. Fra czekoslovakisk og polsk side fremhævede man de vanskeligheder, der umuliggjorde tankens gennemførelse. Equadors ændringsforslag vedtoges af udvalget med ringe flertal; Danmark og de øvrige nordiske lande stemte imod. — Det ændrede brasilianske forslag